

[Udenrigsministeren]

udenrigsministeriet, og det gav anledning til ganske væsentlige ændringer i administrationen. Ærlig talt, efter kun 1½ års forløb, når der ikke lægges op til nogen store, principielle ændringer i dansk bistandsarbejde, hvorfor i alverden skulle man så begynde at lave en stor, forkromet undersøgelse, når den nuværende organisation i øvrigt generelt har vist sig at fungere efter hensigten? Derfor er der efter regeringens opfattelse ikke på nuværende tidspunkt behov for en særlig undersøgelse af bistandsadministrationen.

Spørgsmålet blev også rejst om Danidas placering i udenrigsministeriet. Det er jo et spørgsmål, der ved flere tidligere lejligheder har været taget op til overvejelse, og når resultatet er blevet, at Danida stadig er en integreret del af udenrigsministeriet, har det særdeles vægtige grunde. En betydelig del af bistandsadministrationen består nemlig i typiske udenrigsministerielle opgaver. Det drejer sig om forholdet til internationale organisationer, hvorigennem op mod halvdelen af dansk u-landsbistand kanaliseres, og det drejer sig om forhandlinger på regeringsplan med modtagerlandene.

I Norge og Sverige er der blevet oprettet særlige bistandsdirektorater uden for selve udenrigsministerierne, men disse opgaver er stadig væk forblevet i både det norske og det svenske udenrigsministerium.

Det er klart, at sagen stiller sig noget anderledes, når det drejer sig om at gennemføre den bilaterale bistand, altså administration af gaveprojekter, statslån, ekspertudsendelser osv. Her er der jo tale om funktioner, der ikke er typiske for et udenrigsministerium, og noget, der forudsætter en særlig indsigt. Men erfaringerne fra Norge og Sverige med at udskille disse funktioner i et særskilt direktorat frister ikke til efterligning. Det har nemlig vist sig, at en todelt organisation har skabt ganske store organisationsproblemer og har ført til uhensigtsmæssigt dobbeltarbejde og meget vanskelige afgrænsningsproblemer mellem ministerium og direktorat.

Det bliver så også sagt, at rotationsprincippet – der var nogen, der talte om dette med karrierediplomaterne, der arbejdede dér – for udenrigstjenestens medarbejdere er uforeneligt med bistandsadministrationens behov for ekspertise og kontinuitet. Det er muligt, at ikke alle er klar over det, men kendsgerningen er, at betydeligt over halvde-

len af Danidas stab i dag består af u-landserfarne bistandskonsulenter, specialmedarbejdere og kontorfunktionærer, der har fast tilknytning til Danida, og som ikke kommer til at gøre tjeneste i den øvrige del af udenrigsministeriet.

Jeg skal afslutningsvis sige, at de påstande, som også er blevet luftet her i dag fra nogle ganske enkeltes side, om, at regeringen nu agter at prioritere hensynet til dansk erhvervsliv højere end hensynet til u-landene, er blevet dementeret klart. De burde have været dementeret af min redegørelse, og de er også blevet dementeret af debatten, som den er forløbet her i dag.

Naturligvis skal vi ikke diskriminere over for danske virksomheder i den måde, vi tilrettelægger vores udenrigspolitik på – det er der vel ingen der kunne synes var rimeligt, selv om nogle med deres holdninger i virkeligheden lægger op hertil – men jeg vil gerne slå fast, at efter regeringens opfattelse er sigtet med dansk udviklingsbistand fortsat at skabe en varig forbedring af de økonomiske og sociale vilkår for verdens fattigste befolkningsgrupper.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er selvfølgelig meget positivt, at udenrigsministeren har blik for, hvor vigtigt det er at gøre noget for kvinderne, men jeg vil godt spørge: hvad er realiteterne? Hvordan vil man reelt sikre sig, at kvindeaspektet indgår i gennemførelsen, evalueringen og planlægningen af alle projekterne, så længe man oprettholder den arbejdsdeling og den kønsdeling, man har i Danida, både herhjemme og ude omkring i forhandlingsdelegationerne og i bistandsmissionerne? Hvordan vil man sikre sig, at dette ikke bare bliver pæne ord, som er skrevet ned, begavet, bevares, men endnu kun skrevet ned på papiret i ministerens redegørelse?

Helle Degn (S):

Jeg vil til udenrigsministeren sige, at jeg deler glæden over den alvor og seriøsitet, der har præget denne debat og de indlæg, vi har hørt her i dag, for man kunne jo nok forestille sig, at debatten efter Ole Bang-udvalgets betænkningssag kunne have givet en helt anden debat end den, vi har været vidne